

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ.

TOATĂ CORESPONDENȚA CU PRIVIRE LA „APOSTOLUL” SE TRIMITE LA MITROPOLIA DIN BUCUREȘTI, PE NUMELE PR. EUGENIU BĂRBULESCU, SUBDIRECTORUL CANCELARIEI ȘI REDACTORUL RESPONSABIL AL FOII.
Abonamentul pentru preoți, diaconi și instituții 50 lei pe an, pentru cântăreți și paracliseri 25 lei pe an.

CENTENARUL LUI AVRAM IANCU

Sărbătorirea centenarului dela nașterea eroului național AVRAM IANCU, a atras la Cămpeni, Vidra și Tebea, din Transilvania, locurile unde a trăit și e înmormântat eroul, zeci de mii de români. Însăși familia noastră regală a ținut să onoreze această pioasă comemorare națională cu prezența, înconjurată de demnitarii și ierarhii țării.

DĂM ACI:

CUVÂNTAREA

P. S. Mitropolit Primat Miron, ținută la 1 Septembrie 1924 la Cămpeni, cu prilejul acestei comemorări

**Majestățile Voastre, Altețe regale,
Domnilor Miniștri,
Iubiților fil sufletești.**

Dintre toate ținuturile și dintre toți «cordii verzi de brad și câmpurile de mătase» ale pitorescului nostru Ardeal, «Munții apuseeni» merită, în cea mai largă măsură, întreaga luare aminte a poporului român și acercurilor lui conducătoare, căci în timpurile de grea cumpănă și apăsare, de aici — din sufletul neprihănit al țăranilor acestor istorici munți — a izbucnit conștiința națională multe veacuri înăbușită, ca apa dintr'un izvor cristalin de munte; de aici s-a pornit cu elementare forțe furtuna, care ne-a adus Românilor de dincoace de Carpați tablele legii, scrise nu cu slove slabe pe lespezi trecătoare, ci săpate adânc în inima

tuturor Românilor de faptele glorioase ale mucenicilor — eșii din sânul acestor munți și creșcuți în atmosfera curată a sufletului iubiților noștri Moși, pilde strălucite și neîntrecute în jertfă pentru glia strămoșească, pentru Țară și Româнизм.

Demnitatea de neam a Românilor Ardeni nicăirt și niciodată n-a fost ridicată la o înălțime mai mare, ca prin sabia lui Iancu și prin bravura ostașilor săi. Iancu a întărit acești munți, nu cu ziduri ci cu entuziazmul fiilor săi, într'o cetate neînvinsă a Româнизмului, căruia i-a dat hrană continuă, întărind pe toți în nădejdea unor zile mai bune, de deplină libertate și în conștiința națională, care a creiat România întregită, unirea neamului.

Viața lui Iancu și a soților săi, în munca de deosebire a fraților, va rămâne pentru

toate generațiile viitoare o pildă de vecinică recunoștință.

Biserica română din Țară nu numai ia din tot sufletul parte la aceste festive manifestări de generală recunoștință, ci și cu multă mândrie, fiind conștientă, că ea a crescut poporul în duhul, care să inspire pe acești eroi. Și de acea tocmai zilele și faptele lui Iancu au cristalizat cunoscuta deviză: «Preoți cu crucea în frunte, căci oastea e creștină».

Acestui adevăr istoric îi a glas gura poporului în semnificativele versuri.

«Sus, pe vârtul muntelui,
In cetatea Iancului,
De trei zile, de trei nopți
Cânt-o sută de preoți;
Și se roagă și se'n-chină
Pentru tabera română».

Ba mai mult, preoții nu numai s'au închinat, ci nu s'au subtras — în acele zile atât de sărace în conducători pricepuți și specialiști — nici dela participarea **activă** în luptele lui Iancu, aducând jertfe însemnate; și subliniind și prin faptele lor și ale colegilor lor din alte timpuri și alte părți adevărul că «crucea și spada» au susținut neamul și i-au întemeiat Țara de azi.

Poate, că Dumnezeu se va îndura a produce cu timpul și minunea, ca «spada» să fie înlocuită cu alte mijloace umanitare, cari să rezolve conflictele dintre popoare și țări și să intruzeze în viața popoarelor dreptatea cu toate virtuțile și consecințele ei.

Dar «crucea», semnul jertfei pentru binele obștesc, trebuie să rămâie în viața poporului român și pe viitor, și va rămâne în veci simbolul și mijlocul cel mai efectiv pentru a îndrepta neamul pe căile adevăratei civilizații și a unui statornic progres și pentru crearea de eroi, cari să garanteze existența neamului.

Ca purtător al acestei cruci creștinești și românești, găsesc în aceste sărbătorești clipe

c'ar fi inutile aceste și alte asemenea festivități, dacă—în fața mormântului și a memoriei lui Iancu și a faptelor sale reînviată de atâtea distinși oratori,—precum și în fața Maestătei Sale Regelui Ferdinand, care cu jertfele mari ale credinciosului său popor și-au croit însuși titlul de Rege al tuturor Românilor, și în fața celei mai iubite Regine, care ne-a fost și este un înger păzitor al destinelor României, — nu ne-am face examinarea și mărturisirea propriului nostru srflet, constatând, întrucât suntem vrednici de moștenirea lui Iancu și a semenilor săi, mucenici ai cauzei naționale și premergători ai într-girei neamului.

De sigur nepoții în eroism ai lui Iancu, cari și-au jertfit viața în războiul mondial, au fost vrednici de memoria lui; și unii din ei îngropați la Tebea pot cu vrednicie dormi somnul de veci alături de țărâna lui și de gorunul lui Horea. Ei au eliberat pământul robit, ridicând sus steagul libertății și dând avânt vieței românești cu toate comorile ei sufletești. Rezultatul e uriaș, căci după—vorba sfintei scripturi—«Ce folos de am dobândi lumea întreagă și ne-am pierde sufletul». Călăuzit de acest suflet, Ardeaul românesc face progrese lăudabile, cari vor deveni tot mai evidente, îndată ce numeroasele școli și așezăminte de cultură vor putea da numărul cerut de muncitori destoinici în agrul culturai naționale și al muncii sociale și economice, care îi așteaptă cu nerăbdare.

Grație legilor de unificare, grație legii agrare și voinței de muncă a poporului, devenit stăpân pe Țara sa,—și situațiunea **materială** a poporului român din Ardeal s'a întărit mult. Și această întărire ar fi progresat cu pași mai hotărâți, dacă atâtea nepoți nevrednici ai lui Iancu—fără suflet și fără Dumnezeu—nu ar fi preferat îmbogățirea proprie în ciuda celor mai vitali interese ale neamului și în favorul celor ca totdeauna ne-au dorit peirea iar nu binele.

In deosebi ni se cerneste sufletul de în

grijorare, când — în fața memoriei acelui care a fost «Craiu munților» — trebuie să constatăm, cum codrii noștri seculari și romantici — cari ne-au adăpostit strămoșii și ne-au salvat sufletul neamului — au încăput în foarte multe părți fi ușor pe mâini streine și de neam și de Țară și de sufletul ei. Acești exploataatori nu numai adună într'un singur an capitaluri îndoit mai mari de cât capitalul plasat în întreprinderile lor, pe care le trec apoi acolo, unde le e și sufletul, ci în mod conștient au colonizat ținuturi întregi din Țară cu astfel de elemente aduse din toată lumea, cari vorbesc limba dușmanilor noștri seculari, cari sfidează totul: ordonanțe, lege etc., și dau la ținuturi întregi un caracter înstreinat din toate punctele de vedere. Aceasta să face, durere, și cu concursul unor români, cari stau în consiliile lor administrative pentru niște favoruri materiale, fără măcar a cere aplicarea dispozițiunilor legilor de naționalizare.

În fața acestei situațiuni, buciulul Moșilor trebuie să ne sune tot mai des și mai intensiv în urechi refrenul:

«Munții noștri de aur plini;
«Noi tot slugi pe la streini»

Acest „memento“ cere grabnice remedii, căci trecerea atât de ușoară a **bogățiilor celor mari ale Țării** în mâinile streine ale acestor colonii, cari continuă a se întări zilnic, încătându-sind viața poporului autohton, prezintă pericolul grav de a ne **înstrăina și sufletul Țării**.

În era românească viața neromânească s'a întărit în multe ținuturi cu pași uriași; și nu la minoritățile baștinașe ale Țării, cu cari împărțim pământul și bunătățile lui, și cu cari împreună voim a trăi în frățescă armonie și la bine și la rău, ci venetici — aduși de vânturi cu scopul de a ne exploata — găsesc aici neconturbați cel mai cald teren de a ne sărăci Țara și neamul.

De sigur probleme multiple și grele bat la poarta vieții noastre publice, așteptând dela cei de sus rezolvirea. Aceștia însă — ori

cari ar fi ei și ori cât de bune intenții și ori cât de largă bunăvoință ar avea, ceea ce nu tragem la îndoială: — nu s'instare a-le cuprîde singuri pe toate. Mântuirea poate veni numai dacă toți câți au cădere și răspundere întru împlinirea poruncilor de sus — fie mic fie mare — vor fi la locul lor, stărpind și îndreptând incorectitățile și relele, slujind neamului iar nu și lui Mamona.

Deie cerul, ca festivitățile acestor zile și memoria faptelor mărețe ale înaintașilor, reînprospătate, să răscolească conștiința tuturor, îndreptând munca, faptele și energia tuturor în alvia, care să reverse tot belșugul Țării asupra așezămintelor ei, chemate a consolida, întări și conduce scumpa Țară românească spre țînta istoricei sale mentri.

AMIN

RĂSUNET

Dela o vizită canonică

În tot cursul vizitațiunii canonice, făcută de I. P. S. nostru Mitropolit Primat Miron, în ținutul Târgoviștei, între alții a fost însoțit și de vestitul epigramatist Cincinat Pavelescu dela «Fundăția Principele Carol.» Mulțumit de cele văzute a dedicat înalt prea sfinției Sale acest succes «Sonet».

Mitropolitului Miron Cristea.

Înalt-drea-sfinte, verbul Tău sonor
a risipit departe grija vieții;
apropiind smeritul Tău popor
de firul artei mari și-al frumuseții,

Ca și divinul blând învățător
lumin'ai pus în negurile ceței —
'năltând credința ca liman al vieții
și dragostea ca fel mântuitor!

Și 'n Catedrala sfântă, unde pasul
atător sfinți, părinți a răsănat,
Ca și un psalm spre cer 'nălțat-ai glasul.

Și 'ngenunchiată 'n fața ta mulțimea
a priceput, că marele Prelat
își merită și faima și 'nălțimea!

CINCINAT PAVELESCU

MISIUNEA PATRIARHATULUI DELA IERUSALIM ÎN CAPITALA

CUVÂNTAREA

I. P. S. SALE MITROPOLITULUI PRIMAT MIRON

I. P. S. Sa Mitropolitul Primat, Miron Cristea, a rostit cu prilejul onorării sale cu marele cordon al ordinului Sf. Mormânt, care i-a fost remis de către I. P. S. Sa Mitropolitul Dositei al Sevastiei în numele sâncitătății sale Patriarhul Ierusalimului următoarea cuvântare:

I. P. S. Domnule Mitropolit Dositeos al Sevastiei, onorabilă misiune patriarhală:

Biserica poporului român a avut în trecutul ei zile de glorie și de frumoasă viață, cari au ieșit adeseori din cadrele înguste ale României noi și întregite. Vechii voievozi români au fost în **zile grele** scutul puternic, nu numai al ortodoxiei poporului român ci a întregului creștinism, împotriva semilunei. Voivodul nostru Ștefan-cel-mare, și sfânt a fost declarat de însuși Sfinția Sa Papa dela Roma, care nu era totdeauna binevoitor bisericei și săritor ortodoxiei, «atlet al creștinismului întreg»; pe când în zilele noastre armatele gloriosului nostru rege Ferdinand I au înfrânt anticreștinismul îmbrăcat în haina politică a curentului comunist, acolo unde amenința a aprinde centrul Europei.

Iar, în **zilele de pace**, poporul român—dat fiind caracterul lui altruist și umanitar—a sărit în ajutorul credinței ortodoxe de prețutindenea, în cât nu cred să existe o biserică ortodoxă autocefală, ale cărei așezăminte și instituțiuni să nu fi beneficiat în cursul veacurilor de largă, uneori chiar salvatoarea, solitudine a dărniceii românești. Până și biserica din marea Rusie, a resimțit spiritul viu al ortodoxismului român întrupat în marele Mitropolit dela Chiev **Petru Movilă** și a altor mari fii ai bisericii noastre.

Aprecierea acestor creștinești nizuințe ale poporului român și ale bisericii sale au culminat în remarcabilele cuvinte ale Înalt Prea Sfinției Voastre, ca delegat al Sanctității Sale fericitului Patriarh Damianos al Ierusalimului, spuse alaltăeri în castelul Peleş în fața Majestății Sale Regelui nostru, în cari—atingând vechile legături ale bisericii poporului român cu sfântul mormânt dela Ierusalim,—constatați «**că poporul român a conservat și salvat sfântul mormânt al Domnului**» din sfânta cetate. Această recunoaștere constatare a stârnit în sufletul poporului român din toate colțurile țării adânci sentimente de pioasă emoție.

Biserica română și credincioșii ei se simțesc mândri, că cei mai iubiți ai Săi: Regele, Regina și moștenitorii tronului au fost distinși cu marea cruce a Sfântului mormânt, mai ales că—după ce în mod firesc **asupra Regelui României** au trecut atribuții creștine ortodoxe, cari se practicau odinioară numai de împărații imperiului bizantin: cum e iscălirea sfintei evanghelii dela Învierea Domnului și depunerea ei în arhivele Statului, și investirea regală a episcopilor, avem nădejdea, că biserica română este chemată a conlucra și în viitor cu succes la progresul ortodoxismului întreg.

Iară—dacă Sanctitatea sa Damianos, prea fericitul patriarh al bisericii mume dela Ierusalim, a binevoit a aprecia și silințele Noastre și ale prea sfințiților Noștri frați întru Hristos Mitropoliți, Arhiepiscopi Episcopi, Arhierei, preoți și monahi pentru ridicarea bisericii ort. rom. și pentru reînvierea legăturilor spirituale cu toate bisericile ortodoxe din lume întru promovarea intereselor generale ale creștinismului, distingând și pe

Smerenia Noastră ca Mitropolit Primat al României cu ordinul «Crucea Sfântului Mormânt»:—aceasta este nu numai pentru Noi și întreaga Biserică română o mare cinste ci și un îndemn de nouă muncă pentru apărarea și în întărirea credinței ortodoxe, simbolizate în crucea cu lemn sfânt din crucea Celui ce s'a jertfit pentru mântuirea noastră.

Cu adâncă recunoștință ne închinăm în fața Sanctității Sale, prea veneratului străjer al sfântului mormânt, pentru înalta cinstire făcută Nouă și prin Noi Bisericii române; iar Înalt prea sfinției Voastre și întregii misiuni patriarhale, Vă mulțumim cu frățesca dragoste pentru osteneala lungului drum întru îndeplinirea înaltului mandat, pentru modul strălucit cum ș'a îndeplinit și pentru cuvintele ce ne-ați adresat. În deosebi cinstea făcută Bisericii române numind-o «**cununa bisericilor otodoxe**» va rămâne neștersă

în sufletul clerului și-al poporului român și le va întări puterile la zel și muncă îndoită întru a birui toate greutățile pentru închiegarea ei internă, că astfel întărită cu bisericele provinciale române din ținuturile desrobite, să poată lucra la înflorirea ei, precum și la progresul ortodoxismului și a creștinismului de pretutindenea.

Rugăm să asigurați pe Sanctitatea Sa Patriarhul Damianos de respectul și dragostea bisericii române și a poporului ei, care-i derește încă mulți ani de fericite bătrânețe, la locul de sentinelă venerabilă a locurilor sfinte.

Trăiască Sanctitățile lor Patriarhii ecumenici și în deosebi venerabilul Damianos al Ierusalimului paznicul stintelor locuri! Trăiască întreg ortodoxismului și ideia întrunirii lui grabnice într'un sinod comun universal. Trăiască iubirea preoțească dintre toți creștinii!

CUVÂNTAREA

Prin care I. P. S. Mitropolit Primat Miron a salutat pe Sanctitatea Sa Patriarhul Damianos al Ierusalimului în Catedrala Mitropoliei din București la 25 Sept. 1924.

Sanctitatea Voastră, Preafericite Patriarh al Sfintei cetăți a Ierusalimului, Celace cu vrednicie ocupi scaunul ierarhic al Sfântului Iacob, fratele Domnului!

Noi — Românii — suntem între cele dintâi popoare, care au primit Evanghelia lui Hristos. Inceștinarea noastră s'a făcut aproape de odată cu plăsmuirea noastră ca popor român. Unele date istorice și mai ales o vie tradiție ne spune, că însuși apostolul Domnului, Andrei, a propovedit prin părțile ocupate de noi, legea lui Hristos; iar pe timpul primului sinod ecumenic (325) biserica era în părțile acestea atât de organizată, încât mitropolitul Goției, Teofil, a putut lua parte la acel sinod.

Dar tocmai, — fiind între cei mai vechi creștini — am avut atât de mult de luptat

pentru susținerea și salvarea crucei creștine față de atâtea popoare barbare, care în curs de veacuri au năvălit pe aceste plaiuri, care deveniseră trecătoarea tuturor.

Iar în potriua semilunei am format scut de apărare până bine de curând încât popoarele din dosul nostru s'au putut desvolta mai liber. Astfel ne-am câștigat merite și pentru civilizația creștină a vecinilor noștri, pe care adeseaori i am ocrotit și ajutat.

Asemenea a trebuit să ducem lupte grele pentru păstrarea învățăturilor creștine în originalitatea lor *ortodoxă*. Contrarii ortodoxismului s'au furișat până și în casa proprie,

Nu odată Prea fericiții Patriarhi ne-au venit în ajutor. Pevețelor unui înaintaș al Sanctității Voastre, ale vestitului patriarh Dositeos, dela 1698 le am păstrat toți o vie amintire.

Greutățile, cari împiedică viața ortodoxiei și peste tot a creștinismului, n'au încetat nici azi; din contră firimițarea unor biserici în atâtea secte slăbesc închegarea lui internă; iar atâtea curente de generală destrăbălare și sufletească anarhie sporesc mereu contrarii blândului învățător al buneii înțelegeri, al păcii și al iubirii.

Astfel mai mult ca oricând avem toate bisericile provinciale lipsă de consolidare internă; iar ortodoxismul tuturor bisericilor autocefale are urgentă trebuință de reînvierea vechilor legăturii, cari să culmineze în convenirea tuturor la noi soboare universale, care să deie tuturor duh de viață nou după atâtea veacuri de amorfie.

Venirea Sanctității Voastre în țara noastră este un pas puternic în această direcție, ceea ce ne înveselește cu atât mai mult cu cât biserica română, în frunte cu Noi stăruiește mereu în acest înțeles. Deaceia ne simțim fericiți, că ați dat ascultare invitației noastre de-a descăleca pe pământul României și a fi plăcutul nostru oaspe, în modesta dar istorica noastră reședință, care a găzduit în trecut atâtea Patriarhi ecumenici.

Biserica română se simte mândră, că—după

veacuri de întrerupere a raporturilor mai strânse dintre bisericile ortodoxe—ea a avut onoarea a fi cercetată de distinsul străjer al sf. mormânt al Domnului, carele prin prezența Sa, prin cuvintele sale de îmbărbătare și de apreciere a muncii ei, ne-a dat îndemn de indoit zel în stăruințele și ostenețele pentru ridicarea bisericii la locul și rolul, ce i se cuvine în țara cu un atât de numeros popor ortodox.

În numele acestei Biserici, Vă mulțumesc pentru marele serviciu și înalta cinste, ce ne-ați făcut; iară Noi profităm de ocazie a Vă repeta și personal mulțumitele pentru distingerea Noastră cu marele ordin al „Crucii Sf. Mormânt“, pe care ca o rară podoabă îl vom purta cu drag și cu gândul la Cel-ce pentru mântuirea altora a suportat ușor toate suferințele crucii.

Cu adâncă închinăciune — dorindu-Vă încă mulți ani de sănătoasă păstorire a sfințelor locuri — Vă rugăm să ne binecuvânteți, biserica, țara și poporul ei. Iară — reîntors acasă — să Vă rugați pentru noi și la mormântul Domnului, ca și El să ne trimită darurile sale peste țară și popor și să-i ajute a și împlini și în viitor înalta-i chemare, care culminează în deviza:

„O Doamne 'n lume pe cât stăm

„Pe Tine te repreuentăm“.

CUVÂNTAREA

I. P. S. Mitropolitul Primate Miron cu ocazia sfințirii Pietrii fundamentale dela Catedrala episcopescă dela Bălți, în Basarabia, rostită Duminică la 28 Sept. 1924.

Sanctitatea Voastră, Preafericite Patriarh a Ierusalimului. Alteța Voastră, Domnilor Miniștri, Iubiților credincioși!

Aproape un veac întreg se jeluiau bunii creștini moldoveni din Basarabia, fraților lor de dincolo de Prut, de care puterea nedreptății i-a despărțit:

„Că'n biserica străbună

„Limbi streine-acum răsună.

Cu adevărat în cursul dominațiunii streine se introdusese în slujbele bisericii limba

slavă, neînțeleasă de moldoveni; și astfel nemai găsind ei în biserică deplină mângâere și nemai având slujbele ei, or cât de cu fast erau oficiate, farmecul de mai înainte s'a mai înstrăinat de biserică, ceea ce nu era în interesul ortodoxismului și nici a creștinismului preste tot.

Dar și în zilele cele mai grele, proverbiala răbdare a Românului a hrănit mereu în sufletul acestor moldoveni nădejdea și credința că odată totuș va cădea zidul de despărțire și cătușele robiei se vor rupe. Nainte cu 7 ani s'a și împlinit față de ei cuvântul apostolului Pavel: „*Prin credință au căzut zidurile Ierusalimului*“. Cu alte cuvinte, s'a prăbușit vechia rânduială rusească și zorile libertății au îmbrăcat slujbele bisericii ortodoxe din aceste părți iarăș în strălucitele haine și odăjdii ale dulcelui nostru grai moldovenesc.

Noua rânduială cere și noi așezăminte. Astfel la dorința voastră sfântul Sinod a hotărât, cu prea înalta aprobare a Majestății Sale Regelui desrobitor al vostru și cu ajutorul stăpânirii lumesti a țării, să reînviem vechia vîldicie a Hotinului, și — punând în fruntea ei pe vrednicul vostru episcop Visarion — să așezăm în aceste hotare dela răsăritul patriei o nouă sentinelă a credinței ortodoxe române și a tuturor comorilor sufletești ale norodului moldovean, care ca un far luminos să deștepte și întărească în inimile amorțite de răceala nordului vechia iubire și alipire de biserică strămoșilor, de învățăturile ei mântuitoare și de glia patriei românești.

Bucuria mulțimei adunate la acest praznic trebuie deci să fie cu atât mai simțită, cu cât și astăzi cu aceiaș patriotică îngrijorare și actualitate, putem adresa străjarilor dela Hotin rugămintea poporului din aceste părți, cuprinsă din vechime în versurile populare:

„Hotine, Hotine,
„Gătește te bine,
„Că dușmanul vine,
„Cu oaste spre tine“.

Noi vrem, crucea noului Sion să îmblânzească pornirile necreștinești ale celor ce și azi neliniștesc sufletul pacinic al norodului moldovean, reîntors la vechea sa matcă, prin jertfa vieții atâtor fi aleși ai neamului de pretutindenea, de a căror pioasă amintire cu evlavie facem pomenire în această sărbătorească clipă, căci lor avem a le mulțumi praznicul de azi și de aci, ca și multe alte clipe de bucurie, trăite în provinciile desrobite.

Sfântul Ioan Gură de aur ne-a lăsat frumosul îndemn cuprins în cuvintele: „*Un frate sprijinit de fratele său e mai tare ca un zid de cetate*“. Indemnați de frățesca dragoste către voi, fraților moldoveni, am venit din apropiere și de departe mulți frați de-ai voștri, în frunte cu aproape întreg guvernul și cu odrasla pravoslavnică a iubitei noastre dinastii, Alteța Sa Principele Moștenitor Carol, carele în chip firesc e chemat a deveni protectorul ortodoxismului român și a prezida momentele de căpetenie din viața lui. Ba voi aveți rară fericire a saluta în mijlocul vostru și pe Sanctitatea Sa Patriarhul Damianos al Ierusalimului, care s'a îndurat a ne însoți aicea, spre a binecuvânta lucrarea voastră și unirea voastră cu țara mămă. Acest sprijin al fraților va întări mult lucrarea voastră, va înălța cu puteri unite zidurile noului Sion.

Dar ori cât de mari ar fi puterile voastre locale și or cât de darnică ar fi mâna guvernului țării, ca să ducem la bun sfârșit această Catedrală, trebuie să implorăm acum și zilnic ajutorul Celui de sus, aducându-ne aminte de cuvântul Psalmistului: „*De nu ar zidi Domnul cetatea, în deșert s'ar osteni cei ce o zidesc pe dânsa*“.

Toți deci să avem credința tare în ajutorul Domnului și'n învățăturile lui netrecătoare și vecinice, simbolizate în „Piatra cea din capul unghiului“, pe care am așezat-o temelie mai trainică decât granitul la fundamentul acestei Catedrale.

Incerările de răzvrătire a poporului basarabean, făcute tocmai săptămânile trecute de năimiți ai celor ce au dus la ruină propria lor țară, ne aduc în memorie înțelepțele sfaturi ale unui scriitor ardelean când zice:

*„Mai tare decât zidurile de cetate
E dragostea, **ce** cald un neam străbate
Și toate piepturile strâns le împreună
Legându-le de glia cea nebună“.*

(Andrei Bârsan)

Această dragoste de neam să o puneți, iubitorilor credincioși din episcopia Hotinului, alături de tăria credinței, pe care o arată „Piatra ce din capul unghiului“, la temelia Catedralei voastre dela Bălți, unde se vor închea ca un ciment puternic cu țărâna săpată dela picioarele noastre, stropită cu sângele mucenicesc a atâtor fii și frați de-ai noștri din veacurile trecute și din zilele noastre.

Și atunci se va înălța la locul acesta clădirea credinței, a dragostei și a păcei, a iubirii de glia strămoșească și-a îndemnurilor de jertfă pentru țara în care se proslăvește Evanghelia Domnului, și la ale cărei altare răsună zilnic îndemnul creștinesc: *Să iubim unii pre alții, ca într'un gând să mărturisim*“ spre binele nostru particular, dar și spre propășirea obștească a tuturor, acum și pururea și în vecii vecilor Amin.

PATRIARHUL IERUSALIMULUI ÎN ȚARA NOASTRĂ

Episcopul celei mai vechi episcopii din lume a fost la noi și a petrecut între noi o săptămână. Fericirea Sa Damianos, Patriarhul sfintei Cetăți, a fost oaspetele nostru, dela 24 Septembrie până deunăzi, 2 Octombrie.

Vizita aceasta a bucurat sufletele noastre și ne-a purtat cu gândul, înapoi, spre veacurile domniilor române când — mici și slabi ta putere lumească — eram mari prin credință și vestiți prin jertfele noastre pentru Domnul.

Patriarhul Ierusalimului a fost tot timpul

înconjurat de credincioșii noștri și a primit atingătoare dovezi cum că în adâncurile sufletului românesc vechea evlavie nu s'a stins.

Atât în București, cât și în Iași și în Basarabia urmașul Sf. Iacob — primul episcop al cetății Ierusalimului a fost salutat cu multă însuflețire și sărbătorit de toată suflarea ortodoxă.

Întâlnirile Sanctității Sale cu autoritățile noastre politicești au fost cât se poate de amicale. Biserica noastră și țara oficială și au manifestat cu acelaș respect și cu aceeași căldură, față de înaltul mosafir.

Plecând dintre noi Sanctitatea Sa ne-a exprimat în câteva scrisori — adresate Suveranului, Poporului Românesc, Mitropolitului Primat — deosebita Sa mulțumire, pentru prețioasele dovezi de dragoste, primite în țara noastră.

Nădăduim că această vizită excepțională va însemna, pentru noi și pentru biserica noastră, un important eveniment introductiv într'o viitoare serie de fapte bisericești, menite să împrospezeze creștinismul nostru și să ne readucă mai aproape de Apa cea vie, făgăduită de Domnul.

PATIMA BEȚIEI

Este aproape un an de când din inițiativa I. P. S. Mitropolit Primat Miron, s'a început o luptă mai vie în toată țara, împotriva patimei beției.

În «Apostolul» am dat și încă vom mai publica, rezultatele ca s'au obținut în această prvință la cercurile culturale din această eparhie. În același fel și tot prin preoți și învățători, se lucrează și în celelalte eparhii, arătându-ne că dacă este stăruință și căldură din partea tuturor pentru această chestiune de vitalitate a neamului, roadele încep să se arate, deși lupta este destul de grea. Preoții însă nu trebuie a lăsa chestiunea să lăncezească. Acum în timpul toamnei și al iernei, mai ales în regiunile de munte, încep a funcționa velnițele și fabricile de țuică și rachiuri, iar prin sate întâlnești tot mai des bărbați

și femeii turmentată de băutură. Și fiindcă în zilele de iarnă, când aproape orice activitate încetează și este timpul cel mai potrivit al adunărilor culturale, dăm aci mai jos o scrisoare a unui bătrân și cuminte industriaș român, care se poate citi cu mult folos în orice adunare și chiar ca predică în biserică, în scopul arătat:

O NENOROCIRE NAȚIONALĂ

Dintre numeroasele rele și suferințe omenești, unele de ordin material ori sanitar, altele de ordin moral, politic, ori cultural, nici una nu mi se pare așa de amenințătoare pentru însuși viitorul unui neam, ca **patima beției.**

Această suferință lovește nemilos mai ales pătura muncitorească dela sate.

Efectele beției sunt, evident, cu urmări și mai funeste neamului întreg, pe măsură ce vițiul se întinde.

Munca și-o îndeplinesc oamenii în silă, și fără spor pentru ei, aproape întreaga gospodărie e neglijată, părăsită. Aceasta ca consecință a oboselei și abrutizării provocate de otrava alcoolului.

Dar urmele adânci ale flagelului se observă asupra omului însuși: degradarea fizică și morală.

La cei atinși de alcoolism te uimesc anumite scăderi din punct de vedere moral: lenea, minciuna, vrajba, pierderea simțului de respect, de supunere și de datorie, certurile, bătăile, tâlhăriile la drumul mare, și în chip îngrozitor creșterea criminalității.

Aceste stigmatte sunt o rușine și o cauză de ruină pentru țărănimea noastră, reputată altădată prin mândria, prin cinstea, prin cumințenia și omenia ei.

În ce privește starea sănătății fizice a țărânimeii, ca urmare directă a alcoolismului, situațiunea este mult mai rea și mai îngrijitoare. Săteanul nostru robust și frumos dela natură, degenerează în chip vădit, *și tinde a deveni un adevărat schelet de compătimit.*

Nemâncat, ori insuficient hrănit, obosit de muncă și împovărat de greutate, înghițind alcool otrăvitor, fabricat de toți străinii, cari au invadat satele, țăranul își distruge înconștient, însă, din nenorocire, repede și sigur vitalitatea.

Cu aceasta este amenințată însă existența nației însăși, intrucât din rezervorul de energii dela sate se recrutează tot ceea ce avem mai scump și mai necesar pentru apărarea și pentru conducerea țării: armata și pătura intelectuală a conducătorilor.

Văzând aceste lucruri îngrijitoare în satele moldovenești, după cum le-am constatat cu aceeași mâhnire și durere în frumoasa Oltenie, îmi iau îndrăzneala de a le semnaliza opiniei publice românești prin „Apostolul“, în speranța și dorința ca lumea cultă, oamenii cu răspundere și cu putere să ia urgente măsuri pentru stăvilirea unei adevărate catastrofe naționale.

Nu-mi pot închipui, că s'ar putea găsi vreun român, care, cu știință de existența răului, dar care pentru interese materiale de fisc, ori pentru nevoi de demagogie politică, ar putea tolera dănuirea mai departe a acestei plăgi sociale, de înjosire și de distrugere a neamului!

La sate, mai ales în Moldova, Basarabia, Bucovina și Ardeal, meseria de cârciumar se exercită de străini, cari au abătut asupra neamului nostru, lovind acolo unde terenul este mai poprice din lipsa cultivei, adică în țărănimea noastră naivă. Supunerea în tregeii noastre națiuni către acești intruși va veni prin robirea economică și distrugerea fizică și morală a maselor muncitoare la sate. Acest soi de negustorie determină ruina materială, după care urmează mizeria fiziologică a muncitorului, efecte accentuate și mai mult, după cât știm, la descendenții celor stăpâniți de alcoolism.

Pentru distrugerea filoxerei, care își toarnă otrava ei, alcoolul, peste rădăcina și tulpina

viguroasă încă a neamului românesc, este imperioasă nevoie de a se lua măsuri grabnice de combatere.

Și socotesc că, față de pericolul în care ne găsim lăsând lucrurile să mai dăinuiască, iar pe de altă parte față de foloasele imense și imediate, ce le-am avea prin stăvilirea răului, măsurile cele mai radicale sunt singurele eficace.

Prima măsură ar fi prohibirea vânzării rachiuilor și spirtoaselor, după care ar urma alte măsuri de ordin legal, necesare și pentru valorificarea produselor, ce se transformă în alcool, precum și pentru procurarea de recreație și de distracție sătenilor noștri.

De sigur că aceleași măsuri trebuie luate și pentru ocrotirea păturilor muucitorești dela orașe.

În câți-va ani s'ar schimba total fața lucrurilor în România-Mare, care ar deveni atunci și tare și sigură de independența ei.

Bolile, crimele, tâlhăriile, lenea, furtul, minciuna, corupția, risipa, etc., cu tot cortegiul de alte imoralități ar dispărea măcar în parte, dacă nu în total.

Veniturile Statului ar crește altfel dela o națiune întărită și sănătoasă.

Prestigiul și demnitatea noastră s'ar mări în fața lumii, iar molima străină care roade neamul ar sucombă, ar dispărea sub puterica apăsare a națiunii noastre fortificată, sau ar pleca să-și caute aiurea cadavrul din care să se hrănescă. Nu ne-ar mai fi dat să auzim că sunt la sate, după cum arată stațisticile oficiale: 168.000 cârciumi, din care 138.000 sunt deținute de streini.

Cred că, până când nu se va lua hotărârea de a aplica măsura salutară de distrugere a alcoolismului, toate străduințele și toate sacrificiile întreprinse și larg consimțite de acest popor vor fi zadarnice.

Nici școala, nici biserica, și nici reformele democratice de împroprietărire etc.; nu-și vor atla efectul deplin, — asupra unei națiuni expusă suferinței și spoliațiunii alcoolice.

Este incontestabil că nu astfel se prezintă în totalitatea ei pătura noastră țărănească, și aceasta spre fericirea neamului nostru. Dar nu este mai puțin adevărat că răul a pătruns foarte adânc la sate, mai cu seamă dela războiu încoace, și deci, pentru a preîntâmpina generalizarea lui, este neapărată nevoie de a-l stăvili prin măsuri din cele mai drastice și mai urgente.

Socotesc că suntem cu toții datori, și față de conștiința noastră și din interes de imperioasă solidaritate națională, să salvăm de la pierzanie acest neam de oameni atât de buni, atât de blânzi, de supuși, de drepiți și de muncitori, cum sunt sătenii noștri de pe toate plaiurile românești.

Prin jertfa și prin eroismul lor ne-am realizat idealul național și am dobândit frumoasa Românie de astăzi.

Pentru opera și sacrificiul țărânului român suntem moralmente obligați toți, câți îi purtăm dragoste și recunoștință, să-l ridicăm în acest moment de turburare a mentalității lui, prin mijloacele cele mai potrivite ce ni le pun la îndemână cultura, înțelepciunea și sacrificiile de orice natură ale tuturor.

Personal sunt gata, după puterile mele, a participa la orice acțiune de asanare morală a țărânului, prin distrugerea alcoolismului.

Grigore Alexandrescu

Industriaș-român.

CIRCULARI

Instrucțiuni cu privire la liberarea de pantahuze

Circulara No. 3981 din 28 August 1924

P. C. Părinte,

Prin instrucțiunile date de către Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, publicate în Monitorul Oficial No. 181 dela 21 August a. c. condicele pantahuze se eliberează de

Chiriarhiile respective, în condițiunile și sub rezervele cuprinse în acele instrucțiuni.

Comunicăm P. C. V. acele instrucțiuni, spre a fi cunoscute de preoți și a se avea în vedere la cererea de asemenea condicii.

Nu se va primi nici o cerere de nu se vor îndeplini cerințele din acele instrucțiuni.

p. *Mitropolit Primat, Platon*

Director, Bisericii

Copie. după Monitorul Oficial No. 181 din 21 August 1924.

Instrucțiuni privitoare la autorizarea condicilor pantahuze pentru biserici

I. În conformitate cu deciziunea ministerială No. 19759 autorizarea condicilor pantahuze pentru biserici se va da, cu începere dela 1 Septembrie 1924, de către Mitropolii și Episcopii.

II. Aceste autorizări se vor mărgini numai în scopul construirii, reparațiilor sau amenajerilor de biserici, sau așezăminte strict bisericesti.

III. Pe cât posibil aceste autorizări vor fi date numai pentru cuprinsul unui județ și numai în cazurile, bine apreciate de Mitropolii sau Episcopii, când e vorba de lucrări mai însemnate care cer fonduri mai mari, ele se vor extinde și în alte județe din cuprinsul eparhiei respective, în nici un caz însă în altă eparhie.

IV. Termenul de colectare nu poate fi mai mare de un an, cu termen de prelungire pe încă un an.

V. Mitropoliile și Episcopiile nu pot autoriza decât condicii pantahuze cu chitanțe à souche având prețul imprimat pe ele (Vezi modelul anexat) în nici un caz liste de subscripție, carnete, cărămizi etc.

Acestea se vor autoriza de organele prevăzute de lege.

VI. Condicele pantahuze vor purta un număr de ordine dat de Mitropolia sau Episcopia care a eliberat autorizarea și tot

odată vor fi înscrise într'un registru special de control în care se vor trece următoarele mențiuni:

1. Numărul de ordine dat condicii. 2) Numele parohiei sau comitetului care a obținut autorizarea de colectare, cu com. și jud. unde sunt situate. 3) Numele și pronumele purtătorului condicii cu domiciliu și calitatea sa. 4) Teritoriul pentru care s'a dat autorizarea (comuna, județul sau județele în care se va face colectarea). 5) Scopul pentru care se face colectarea (construcțiune sau amenajare de biserică, sau așezământ de biserică). 6) Termenul pentru care s'a dat autorizarea, sau ziua când expiră. În caz de prelungire de termen, condica va fi înscrisă din nou. 7) O rubrică specială va fi rezervată pentru înscrierea rezultatului bănesc după terminarea colectării.

VII. Pe prima pagină a fiecărei condicii se va înscrie în afară de mențiunile cerute de punctul VI și semnamentele pentru stabilirea identității purtătorului. Se va atașa și fotografia purtătorului vizată de autoritatea administrativă sau poliționească a localității unde acesta își are domiciliul.

VIII. Mitropoliile și Episcopiile sunt obligate ca lunar să înainteze un tablou de toate autorizările eliberate în cursul lunii expirate. Tabloul va cuprinde aceleași mențiuni ca și la punctul VI, afară de rezultatul bănesc, care se va comunica ulterior direct Ministerului, după cum se arată la punctul X.

IX. Purtătorii condicilor sunt obligați ca înainte de a începe colectarea într'un județ sau comună, să se prezinte la autoritatea administrativă sau poliționească respectivă (în orașe prefecturilor de poliție sau polițiile în județe și comunelor rurale prefecturii de județ și șefilor posturilor de jandarmi respectivi). Aceștia sunt îndatorați că după ce stabilesc identitatea purtătorului condicii, să vizete condica.

X. Rezultatele bănești ale colectărilor făcut e prin condicile de pantahuze se vor constată prin procese verbale, încheiate la prefectura județului în care se află parohia sau comitetul autorizat a colecta, de către protoiereul județului ca delegat al Mitropoliei sau Episcopiei și delegatul asistenței sociale. Procesele verbale vor cuprinde toate mențiunile cerute la punctul VI. Un exemplar din aceste procese verbale se va înainta Mitropoliei sau Episcopiei, care a eliberat autorizarea spre a-l trece în rubrica respectivă din registrul de control. Un al doilea exemplar se va înainta Ministerului Sănătății și ocrotirilor sociale, direcția generală a asistenței sociale, iar un al treilea se va păstra în arhiva parohiei sau comitetului autorizat.

IX. Mitropoliiile și Episcopiile vor observa și aprecia ca numărul condicilor ce autoriză să nu fie prea mare și să întrecă puterea de colectare benevolă în scopurile urmărite.

Ministru sănătății și ocrotirilor sociale,
(ss) N. N. Săveanu,

No. 19.749.

1924 August 8.

CHITANȚA No. 1	CHITANȚA No. 1
Pentru (zidirea sau reparația) .	Pentru (zidirea sau reparația) .
bisericii din Com.	bisericii din Com.
Județul	Județul
Lei	Lei

Cu privire la recrutarea tinerilor

Circulara No. 3980 din 9 Septembrie 1924

Prea cucernice părinte,

Luați cunoștință de cuprinsul adresei, de mai jos, No. 413070/924 pe care am primit-o dela Ministerul Cultelor și puneți în vedere Cucernicilor preoți de a aduce la îndeplinire cele ce se cer prin acea adresă.

p. Mitropolitul primat, Platon

Director, Dr. Boroianu

Copie, depe adresa Ministerului Cultelor
No. 41307/924.

Inalte Prea Sfințite,

Min. de război cu adresa No. 28858/924, arătându-ne, că cercurile de recrutare au nevoie să cunoască la recrutarea nouilor militari religiunea fiecărui sorțar, pentru a avea în vedere repartiția lor la cercurile de trupă, avem onoare a vă ruga să binevoiți a dispune să se pună în vedere preoților din cuprinsul Eparhiei I. P. S. Voastre, ca în unire cu primarul comunei și cu șeful de post local la alcătuirea listelor anuale ale tinerilor, să noteze în dreptul fiecăruia, în rubrica specială, religiunea careia aparține fiecare tânăr.

Primiți, Vă rugăm I. P. Sf. asigurarea deosebitei noastre considerațiuni.

p. Ministru (ss) St. Brădișteanu.

Director G-ral (ss) N. Rădulescu-Niger

Cătră protopopi și Mânăstiri

Circulara No. 4102 din 16 Septembrie 1924

În vederea preîntâmpinării oricăror eventuale încercări de atentate sau provocări de incendii, veti regulă ca peste tot să se institue servicii de pază a tuturor Sf. biserici și case ce sunt în îngrijirea directă a fiecăruia, inspectându-se cât mai des și scoțându-se din podurile edificiilor orice materiale, cari prin natura lor sunt accesibile incendiilor.

Facem rvspunzători pe oricare ar neglija măsurile de mai sus sau prin nepăsarea lor ar lăsa nesupravegiate Sf. biserici și casele ce au în grija lor.

Mitropolitul primat, MIRON

Director, Dr. Boroianu

Cu privire la repausul Duminical

Circulara No.

Prea Cucernice Părinte,

Respectarea Duminicii, ca și a celorlalte Sărbători, este datorie de căpetenie pentru fiecare creștin. Dar printr'o deprindere, fu-

rișată cu meșteșug, se introdusese obiceiul ca târgurile de vite și cereale să se țină tocmai Duminică, răpind creștinilor puțința de a sărbători această zi.

Pentru înlăturarea acestui obicei păgubitor intereselor religioase și demnității creștinilor, Înălții Ierarhi ai Bisericii, având cu ei clerul și poporul, au făcut toate demersurile și n'au încetat a stăruî ca să se facă lege care să oprească un obicei atât de păgubitor. Străduințele au fost încununate de succes, căci ambele Corpuri legiuitoare au votat legea prin care se interzice ținerea târgurilor săptămânale în zilele de Duminică, iar M. S. Regele a sancționat această lege, promulgând-o cu Înaltul Decret No. 3162 din 18 Septembrie a. c. și ordonând a fi investită cu sigiliul Statului și publicată în Monitorul Oficial.

Iată această lege ce s'a publicat în Monitorul Oficial No. 205 dela Septembrie crt.

Art. I. — Se interzice pentru întreg cuprinsul țării ținerea oboarelor săptămânale de vite și cereale în zilele de Duminică.

Art. II. — Se vor pedepsi cu amendă dela 200 la 5000 lei sau cu închisoare dela 5 zile până la 2 luni sau cu ambele pedepse, toți aceia cari vor contraveni dispozițiunilor din prezenta lege, fie participând la aceste oboare în zilele de Duminică, fie înlesnind ținerea lor în această zi.

Art. III. — Infracțiunile se vor constata de către inspectorii Ministerului de industrie și comerț, de către organele de inspecții și control ale Ministerului Sănătății publice, muncii și ocrotirilor sociale, de către inspectorii Ministerului de interne, de membrii și secretarii Camerilor de comerț și industrie, precum și de către toate organele administrative, regionale, județene și comunale, prin dresare și procese-verbale, cari vor face deplină dovadă în justiție până la înscirierea în fals a constatărilor ce cuprind.

Amenda se pronunță cu aplicarea art. 28

din Codul penal și se percepe în folosul Camerei de comerț și industrie din circumscripția unde se găsește oborul.

În caz de recidivă, pedeapsa se va îndoi.

Infracțiunile se vor judeca cu precădere în prima instanță de judecătoria de ocol.

Art. IV. — Orice dispozițiuni contrare legii de față sunt și rămân abrogate.

Dar ~~ca ceea ce~~ am obținut prin legea de mai sus, să-și dea roadele, trebuie ca toți să aibă grija de a veghia ca nimeni să nu se abată dela prescripțiunile ei. De aceea vi se scrie a fi cu toată atenția atât P. C. V. cât și toți C. C. preoți, pentruca nimeni să nu îndrăznească a călca celace legea poruncește. Iar dacă, cumva, din urâțul dor de câștig, cineva ar nesocoti celece legea îndatorează, fiecare este dator a ne pune în cunoștiință, pentruca să putem opri, prin organele legale, orice abuz s'ar observa.

Mitropolit Primat, MIRON

Director, Boroianu

Apel către cucernica preoțime

Câți-va milostivi creștini ne aduc la cunoștință, că în orașul Ploiești trăește veteranul preot Preda Cristescu în mare strâmtorare. Cerând informațiuni am constatat că e în al 94 an, că a slujit bisericei peste 62 ani, a luat parte la războiul independenței ca confesor militar; iar în 1916 — pierzându-și vederea — trăește greu de tot din mica pensie de 173 lei lunar și din mila celor ce-l mai ajută. Rude, care să-l îngrijească n'are și e îngrijit de o femeie cu plată într'o chilie a bisericei Sf. Voevozi.

În aceste împrejurări ne simțim datori a face un călduros apel către cucernicia săi colegi și frați în Hristos, ca să contribuie cu ceva la ajutorarea acestui nenorocit frate. Noi deschidem ajutorarea cu 1000 lei și nădăjduim, ca mai ales preoții, cărora le-a dăruit D-zeu vedere; apoi cei fără greutate familiare vor sări cu drag în ajutorul fra-

telui lor în lipsă, trimițând ajutorul la adresa Sf. Mitropolii, de unde se va încredința cineva cu împărțirea lui. Celelalte foi bisericești sunt poftite a publica acest apel.

Cu arhierestii binecuvântări

MIRON

București 14/IX/924

INFORMAȚIUNI

Premiu pentru predici. — Onorata primărie a Capitalei a pus la dispoziția Sf. Mitropolii suma de 10.000 lei, care se va da ca premiu celor mai bun predici și cuvântări 1 tratând următoarele subiecte:

1. Predică la Nașterea Domnului.
2. » » Invierea Domnului.
3. » » Rusalii.
4. Cuvântare privitoare la Maica Domnului.
5. » » la Înălțarea D-lui în legătură cu ziua eroilor.
6. » » privitoare la Iubirea creștină.
7. » » contra patimilor: ură, pismă, invidie, intrigi de-a tace rău aproapei lui. —
8. » » contra sudalmelor, înjurăturilor.

9. Cum ne putem face vrednici de jertfa Domnului, făcută pentru mântuirea noastră.

10. O predică cu motivul evanghelic „tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul“.

11. Cuv. privitoare la întregirea neamului (privire retrospectivă asupra momentelor de unire a principatelor, războiul p. independență etc. până în prezent). Datorințele cetățenești, ce izvoresc de aci.

Premiul este divizibil (împărțit în 11 părți egale) sau integral, pentru toate predicile la un loc. Concurenții vor trimite lucrările la sf. Mitropolie, până la 1 Ianuarie 1925. În loc de nume vor pune pe plic un vers din Sf. Scriptură. Comisiunea numită de Sf. Mitropolie va alege pe cele mai bune, decernând premiile; apoi aceste predici se vor publica într-o broșură a Institutului biblic și

răspândită în toată țara. De asemenea se vor publica și în Apostolul în marginile spațiului de care dispunem, spre a fi citite credincioșilor de toți preoții. Se cere o limbă frumoasă românească și poporală. Predica să fie scrisă pe fața întâia a hârtiei, de o lungime de circa 15 pagini. Pasagiile să cuprindă idei educative și instructive; iar nu fraze goale, ori cât de frumos sunătoare.

* * *

Harta României mari. — Pentru cei cari doresc ca să o aibă în casa lor, d-l Colonel Inginer Tănăsescu Victor, subdirectorul Institutului geografic al armatei române a întocmit și executat harta României întregite la scara 1/400.000 (mărimea 2 metri lățime) după datele statistice oficiale cele mai recente, unde a avut în vedere a indica toate localitățile în românește, căi tierate clasate și chilometrate, gări, terenuri petrolifere, mine de aur, arginti plumb, magnezuri, fier, cupru, sare, cărbuni etc. tot ce cuprinde România mare. O recomandăm pentru cancelariile parohiale.

Prețul este 600 lei și se găsește de vânzare la d-l G. Manolescu str. Romană 109.

* * *

Combaterea sectelor. — 1. Este cunoscut, că poparele slave au o deosebită înclinare spre cercetări religioase, cari trec în un misticism bolnăvicios. Deaceia toate sectele cu abstracțiunile lor au găsit teren prielnic aci pentru propaganda lor. Românii din contră n'au cunoscut erezii. Iată de ce mulți își zic la noi: «Cei ce se dau pe partea sectelor, a căror propagandă are la spate agenți și parale străine, nu pot avea sânge românesc în ei». Chestia merită a fi studiată și sub acest raport. Din motivul cunoscut la Slavi, la Ruși aflăm și cărți bune pentru combaterea sectelor,

Așa și cartea lui M. A. Ca'nev «Uniunea culturală bisericească din Chișinău ni-a făcut bunul serviciu a scoate de sub tipar o broșură intitulată: «Despre Sf. Tradițiune și

Sf. Scriptură. Tipografia eparhială. Prețul 12 lei. Recomandăm cu toată căldura clerului nostru această broșură.

2. «*Lumina Sfintei Scripturi*». Preotul C. Moise din Dițești-Prahova, scoate până acum 5 numere din revista cercului preoțesc de acolo, cu învățături de introducere în cunoștința sf. Scripturi și a legii noastre creștine. Cum unii din ceice asistă la ședințele sectarilor o fac aceasta din dorința de a avea cunoștințe din religie, e absolut necesar, ca și clerul nostru în număr mai mare să țină poporului în toate formele posibile prelegeri din religie. În scopul acesta revista părintelui Moise face foarte bune servicii. Stăruim deci la toți preoții ca să-și procure numerile apărute și succesiv să-și cheme credincioșii la întrunire pentru a le ceti și explică cuprinsul revistei, fie în biserică după slujbă, fie în alte săli potrivite. Resultatul poate fi numai bun.

3. «*Povestiri pentru creștini*». Cercul cultural «Trotoșul» a editat sub acest titlu o broșurică de 32 pagini cu prețul de 5 lei, care Se recomanda clerului ca lectură bună pentru popor.

* * *

Un păstor harnic este preotul Vasile Nicolau din parohia Brebu Prahova, care a ridicat un prea frumos locaș de închinare lui Dumnezeu în satul său, și la care însuși a contribuit cu suma de 180 mii lei. Biserica s'a sfințit în ziua de Sf. Ilie anul acesta, de P. S. Sa Arhereul Evghenie și ea este o podoabă a județului, meritând a fi văzută de oricine cu folos.

Alături de ea, acelaș preot a înființat un interesant muzeu, care deasemenea merită toată lauda.

Pe lângă aceste merite, septuagenarul preot, în râvna sa de cele sfinte, a vizitat și sfintele locuri ale Ierusalimului; este de un zel pastoral neîntrecut, pildă vie pentru toți cei din împrejurimi, și un fruntaș preot în protopia de Breaza.

Pentru aceste merite I. P. S. Mitropolit Miron i-a conferit distincțiunea să poarte brâu roșu, dată abia la patru preoți până acum.

Noi încă îi urăm spor la muncă în ogorul creștin și dorim ca faptele sale să stimuleze

și pe alți preoți la muncă, să ne dea prilejul să vorbim și despre ei la fel.

* * *

Sanctitatea Sa Patriarhul Ierusalimului a trimis I. P. S. nostru Mitropolit Primat, înainte de părăsirea țării următoarea telegramă dela Constanța:

Inalt Prea Sfințitului Mitropolit Primat al Romaniei D-r Miron Cristea. București.

Constanța, 5/10 1924.

Plin de mulțumire pentru primirea călduroasă și ospitalitatea frățească, cu care am fost cinstit de Inalt Prea Sfinția Voastră și întreg clerul român: Ne rugăm Celui-prea-înalt, ca să dăruiască Inalt Prea Sfinției Voastre, întregului cler și turmei cuvântătoare, pe care o păstoriți sănătate și toate fericirile. Profund mișcat de toate acestea, părăsesc țara românească și nu voi uita niciodată clipele fericite, pe care le ma petrecut aci. Rog călduros pe Inalt Prea Sfinția Voastră, ca să fie interpretul simțămintelor acestora, ale mele și a recunoștinței Sfântului Sion, — muma bisericilor, — pe care o exprimă prin mine tuturor.

Rog pe Dumnezeu, ca strânsa conlucrare a celor două biserici să aducă roade bune și înbelșugate, spre binele ortodoxiei.

DAMIANOS
Patriarhul Ierusalimului

* * *

Sfaturi duhovnicești. Observăm adesea, prin orașe și sate și în tot locul, cum preoți tineri și bătrâni, mai mult sau mai puțin purtând aceiași haină cinstită și având înalta misiune de îndrumare și moralizare a turmei încredințată lor, trec unii pe lângă alții ca orice streini, fără a-și adresa — după cuvîntă, cei tineri celor mai bătrâni — salutarea frățească. Știind că noi creștinii cu toții formăm o armată a lui Hristos iar conducătorii ei, preoții, măcar de nu s'ar cunoaște personal, dar uniforma ca și la militari îi îndatorează la aceasta pentru pilduirea lumii măcar, îi sfătuim pe toți ca pe viitor să înceapă a se saluta unii pe alții și a nu aștepta să facă toate din poruncă. Sub această rubrică vom publica și alte sfaturi folositoare nouă tuturor. Când sfatul nu va fi ascultat, vom găsi și alte mijloace mai aspre, de care credem că nu va fi nevoie.

APEL

CĂTRE

Preoțimea și cântăreții din Eparhia Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei

Chestiunea cântărilor bisericești este o însemnată chestiune nu numai bisericească ci și strict culturală. Trebuie dat poporului nostru și în special celui dela sate ceva mai bun, casă fie atras la biserică, unde să se facă o slujbă mai atrăgătoare și din punct de vedere artistic nu numai religios. Din cauza grelelor împrejurări de trai, cari pun piedici tinerilor a mai studia muzica tradițională a bisericii noastre ortodoxe, curățită de barbarisme, așa ca să împace și cele mai rafinate gusturi artistice; pe dealtă parte cerința vremurilor de azi: ca și biserica în mijlocul unei societăți cu pretențiuni mai mari și în luptă cu diferitele secte ce se ivesc să aibă elemente pregătite cu o cultură generală mai întinsă, și la cercurile culturale ale preoților să găsească în cântăreți buni ajutători, ne-am hotărât a da școalei de cântări de pe lângă sfânta Mitropolie o nouă viață, în scopul arătat

Pentru aceasta prin deciziunea 614 a. c. I. P. S. Mitropolit Primat Miron s'a format un comitet compus din P. S. Sa Arh. **Platon** Vicarul sf. Mitropolii ca președinte și: **Pr. Eugen Bărbulescu** subdirectorul cancelariei **Ec. G. I. Gibescu** mare ecleziarh, d-l **I. Popescu Pasărea** senator și profesor și d-l **Damian Rânzescu** directorul școalei ca membri, care să se ocupe de aproape de partea materială și culturală a școalei, sub rezerva aprobării și directa supraveghere a I. P. S. Mitropolit Primat.

2. S'a pus la dispoziția școalei o clădire a Sf. Mitropolii pentru a o transforma în **internat**, primind deocamdată 20 elevi în anul I-ii și treptat treptat, pe fie care an se vor primi alții până vor fi toți interni adică cu mâncare și cu dormit.

Pentru acestea însă trebuiesc bani iar școala fiind la început nu are aproape de niciunele. Făcem deci un apel călduros tuturor celor cari au dragoste de Biserică, să jertfească ceva pentru această școală. Preoții și cântăreții în special sunt datori a da, dacă nu mai mult cel puțin și în mod obligator, preoții câte 40 lei și cântăreții câte 20 lei, iar p. c. protopoi sânt rugați a face să se îndeplinească această dorință, căci este în interesul nostru al tuturor.

Deocamdată lista este deschisă, și vom publica aci toate ajutoarele primite. S'a primit dela:

	Lei
1. Din renunțarea personalului didactic la salariu pe acest an . . .	10.368
2. Asociația cântăreților din România	5000
3. Pr. Eugen Bărbulescu prețul unui pat.	1200
3. D-l G. Rânzescu, prețul unui pat	1200
4. D-l P. Chirculescu cântăreț » »	1200
5. D-l I. Popescu-Pasărea-idem .	1200
6. P. S. S. Arh. Platon-idem .	1200
7. Ec. G. I. Gibescu, mare ecleziarh idem .	1200
Total	22.568

CALENDARUL

îndreptat pe cele trei luni (Octombrie, Noiembrie și Decembrie 1924) trimis odată cu pastora I. P. S. Miron, și în parte fiecărui preot câte 60 exemplare, se plătește aparte, câte un leu bucata, fiind cumpărat dela Tipografia Cărților Bisericești. Toți banii se strâng la un loc și se trimit părintelui protopop, care îi va înainta Tipografiei până la 1 Noiembrie a. c., pe adresa: Noua Revistă Bisericească str. Principatele Unite No. 60, București.

In caz că nu sunt deajuns calendarele trimise se poate comanda prin o carte poștală, plata ramburs sau în compt până la 1 Noiembrie 1924.